JIUL

între dorință și realitate

Anul trecut, pe vremea aceasta, materialul analitic dedicat echipei minerilor era intitulat **„Jiul — cel mai eficace atac"**. El sublinia tendința ofensivă a echipei, manifestă la revenirea acesteia în prima divizie.

Acum, după ce **Jiul** a pierdut unele din atributele unei echipe debutante, dar și circumstanțele atenuante ce le însoțeau, putem afirma că această tendință a devenit o caracteristică a jocului echipei din **Petroșani.** Și trebuie să recunoaștem că într-un campionat dominat de goana după puncte, pe fundalul unui fotbal agrementat din plin cu tactici defensive și însoțit prea ades de mijloacele antijocului, practicarea unui fotbal avîntat, deschis, indiferent dacă echipa se află pe teren propriu sau nu, constituie „rara avis".

Acesta ar fi, sentimental vorbind, argumentul nr. 1 în favoarea echipei din Valea Jiului. Analitic vorbind însă (cifrele seci ale clasamentului sînt totuși mărturii imparțiale și obiective), dincolo de o asemenea carte de vizită se dezvăluie că resorturile intime ale echipei nu mai vădesc aceeași trăinicie ca în trecutul campionat.

De ce ? În primul rînd pentru că lotul actual al **Jiului** cuprinde nu mai puțin de 7 debutanți, dintre care 5 au și devenit titulari ai primei echipe. În asemenea condiții nu putem vorbi oare de un nou debut al **Jiului** în Divizia A ? Iată, de pildă, compartimentul atacului : **Martinovici,** după o dispută îndelungată și nerezolvată timp de un tur, „a divorțat" de locul unde a dobîndit diploma de inginer și unde s-a consacrat ca fotbalist ; **Casandra,** după o intrare senzațională printre golgeterii campionatului trecut, a preferat divizia C, la **Tîrgoviște,** acolo unde apele i se par mai călduțe, iar **Vasile Ionescu** a terminat turul cu mult înainte de încheierea acestuia, datorită unei suspendări. În asemenea situație se impuneau promovări, astfel că în atacul **Achim, Covaci, Peronescu, Naidin,** nu rămîne decît **Peronescu** (și acesta pe un post care nu-i al lui !) din vechea formulă, care anul trecut, la încheierea turului, înscrisese cele mai multe goluri : 25.

Desigur că nu putem împărtăși părerea că **Jiul** nu mai are „aripi" prin plecarea lui **Martinovici** și reprofilarea lui **Peronescu** ca vîrf de atac, dar este cert că jocul ofensiv practicat de echipa minerilor nu a mai adus în acest an roadele așteptate : golurile. De aceea, nu de puține ori au revenit pe parcursul etapelor asemenea aprecieri, ca de pildă : **„consecvent concepției sale ofensive, Jiul a atacat într-o viteză infernală"**, dar ele păleau în fața unor rezultate de 0—0 (A.S.A. la **Tg. Mureș**) sau 1—2 (după dramaticul meci de la **Cluj**, cînd studenții au învins printr-un penalti și un gol înscris în minutul 88 !).

Experiența lui Coidum cu debutanții (în parte determinată de dorința sa expresă de a întineri echipa, în parte de motive fortuite) a adus cîteva promisiuni dar și deficiențele lipsei de experiență, ale neomogenizării. Din această cauză echipa, care în întregul ei desfășoară un joc ofensiv (fundașii laterali **Talpai** și **Mihai** ca și fundașii centrali **Georgevici** și **Stoker** au dese incursiuni înainte, mijlocașii **Sandu** și **Libardi** constituie mai mult un suport al atacului decît al apărării), păstrează din atributele acestuia doar mișcarea continuă, circulația jucătorilor care anulează posturile fixe, bazată pe o foarte bună pregătire fizică. Este aceasta însă suficientă ?

Jocul **Jiului** a arătat (poate în mod paradoxal !) mai mult ca al altor echipe din prima divizie, că nu viteza în sine (de deplasare sau de reacție) constituie panaceul concepției moderne. Atîta timp cît nu servește unei mișcări raționale în teren (deocamdată un deziderat al **Jiului**), pe fondul unor temeinice deprinderi tehnice care să asigure viteza de execuție, ea rămîne ineficientă. Nu rare ori am asistat la dominarea oarbă a echipei din **Petroșani** (în special pe terenul propriu) în care „spiridușii" localnici păreau angrenați într-o mișcare browniană fără de finalitate. Fiecare jucător alerga în 90 de minute cît în două meciuri, dar mingea poposea, mai devreme sau mai tîrziu, la adversari, în urma unei pase sau preluări greșite, a unor centrări „plouate" stereotip. Iar în deplasare contraatacurile declanșate rapid se terminau tot atît de repede prin indecizia (și imprecizia) atacanților în a șuta la poartă. De altfel, o carență esențială a jocului echipei constă în faptul că jucătorii din atac (la care asociem și pe cei doi mijlocași) nu reușesc să păstreze mingea, astfel încît ofensiva **Jiului** este fluentă, dar nu și consistentă. Aci este cazul să vorbim și despre aportul lui **Libardi**, conducătorul de joc al echipei. Retras încă din campionatul trecut în linia mediană, ca pivot al unei scheme elastice 1—4—3—3, mijlocaș cu potențe reale ale unui vîrf de atac și posesorul celui mai consistent bagaj tehnic din cadrul echipei, **Libardi** nu a mai dovedit în acest interval aceeași constanță, deși recentul sezon internațional i-a prilejuit debutul în prima reprezentativă.

Fără a-i scădea apetitul golului (este golgeterul echipei iar frecvența medie a șuturilor sale spre poartă este superioară jucătorilor din atac, **Libardi** n-a putut însă face față și cerințelor de ordonare a jocului, de catalizator tactic al echipei, cerințe mult sporite datorită inexperienței majorității actualilor coechipieri.

Dacă compartimentul atacului a devenit mai firav, cel al apărării, deficitar în sezonul trecut, s-a întărit prin introducerea lui **Georgevici** și **Talpai.** De altfel, acesta din urmă a și obținut cea mai mare notă medie pe marginea comportării în tur : 7,3. Îi urmează **Peronescu** (care a și susținut, împreună cu **Libardi**, toate meciurile) cu 7,2. De asemenea **Georgevici,** cu 7,1, a fost constant în comportare.

Apărarea dovedește acum mai multă mobilitate și elasticitate, fiind mai aproape de cerințele tactice ale echipei.

Și cînd „embrionul valoric" al tuturor jucătorilor va dobîndi plusul de tehnică și experiență necesar, concepția pozitivă a echipei va avea și 11 interpreți potriviți.

Paul SLAVESCU

MAI VECHI DE 50 DE ANI ?

După opiniile unora, fotbalul din Valea Jiului are o tradiție de peste o jumătate de secol iar după alții, clubul sportiv muncitoresc din Lupeni ar avea 45 de ani.

Cert este însă că după începutul timid dinaintea primului război mondial, continuat apoi prin improvizațiile din anii imediat postbelici, cînd fotbalul era practicat ca o pură distracție fără a angaja încă factorul competitiv, balonul rotund a cîștigat teren în Valea Jiului, ajungînd ca în perioada 1922—1930 să capete forme organizate. Reținem de aci două date : 1922 — echipele locale debutează în campionatul districtual Arad ; 1927 — la Petroșani ia ființă echipa CLUBULUI ATLETIC MUNCITORESC PETROȘANI (C.A.M.P.), pe care-l considerăm precursor al Jiului.

Timp de un deceniu apoi, echipa minerilor din Valea Jiului, în rîndul căreia evolua Bogdan, Scovran, Matusek, Golgoți, Vîjdea, Sardi, s-a numărat printre principalele protagoniste ale Diviziei B, cîștigînd chiar primul campionat al acestei competiții.

Consemnăm și prima prezență a minerilor în divizia A în ediția 1937—38, urmată apoi de cea din primul campionat postbelic (46—47). În lotul Jiului, alături de jucători localnici ca Scovran, Vîjdea, Silaghi, Cricovan, Farcaș I., Pop, Crișnic, Romoșan, Vasiu, Nicșa, Deleanu, Farcaș II, Gabor, Szöke, au figurat și maeștrii sportului Tudor Paraschiva și Panait Ion care s-au legat cu trup și suflet de echipele Văii Jiului. Aceștia, împreună cu antrenorii C. Braun — Bogdan, St. Wetzer, A. Șepci, B. Marian, V. Mărdărescu, E. Mladin și V. Lazăr, au contribuit în decursul anilor la dezvoltarea fotbalului local, la confirmarea sa în primul eșalon al fotbalului românesc.

Prin analogie cu vechimea activității fotbalistice în Valea Jiului putem înșira și terenul din Petroșani, după cît se pare „veteranul" terenurilor de fotbal din țară. Tribunele sale de lemn au o capacitate de 8.000 de locuri. Terenul a fost în acest sezon regazonat. Instalațiile adiacente necesită însă reparații capitale.

Pe lîngă prima echipă, la Jiul mai există o echipă de juniori și una de copii care se pregătesc sub îndrumarea antrenorilor V. Lazăr și D. Cricovan. De la 1 ianuarie urmează să se înființeze aci un centru de juniori și copii, preconizat a cuprinde 150 de mici fotbaliști. Pe lîngă fondurile alocate însă, inițiativa locală va trebui să asigure și un teren de antrenament permanent pentru acest centru întrucît actualul stadion orășenesc, cu un singur teren, nu poate cuprinde întreaga activitate fotbalistică a orașului Petroșani.

Încheiem acest succint tablou cu enumerarea țărilor în care echipa minerilor din Petroșani a disputat meciuri în decursul anilor : Bulgaria, Ungaria, Albania, Iugoslavia și U.R.S.S.

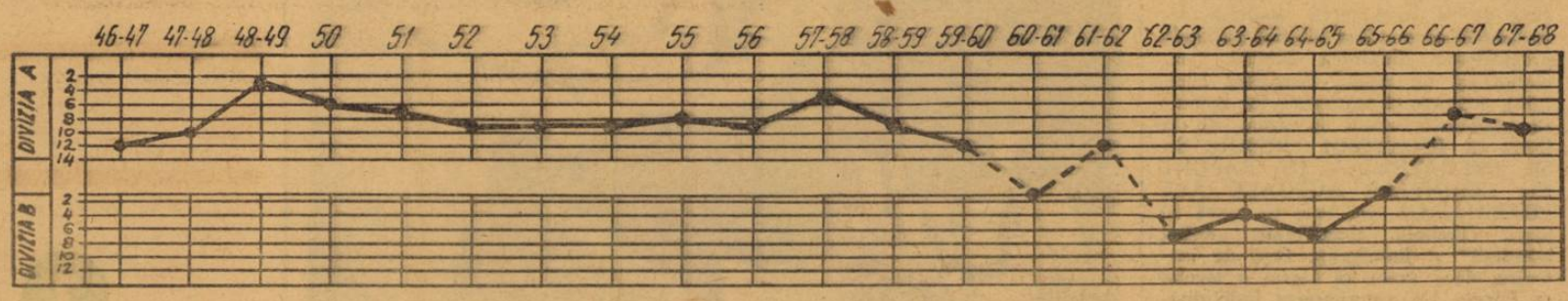

Graficul participărilor Jiului

3 OPINII DIN ZECILE DE PLICURI

V. MOLDOVAN — miner (Lupeni) : *„Distanța nu constituie pentru mine un impediment, astfel că la fiecare meci al* Jiului, *disputat pe teren propriu, alerg ca vîntul (pe motocicletă !) pînă la* Petroșani. *Pentru că eu consider, și ca mine gîndesc mulți alții, că echipa care apără culorile unui club miner în prima categorie a țării, trebuie să aibă sprijinul întregii Văi a Jiului. Numai astfel, un asemenea club va putea să aibă o solidă bază materială (să amintim aci doar spinoasa problemă a terenurilor : în* Petroșani *există doar un singur teren gazonat) și posibilități adecvate de a promova continuu pe cei mai talentați dintre tinerii fotbaliști localnici.*

Cu aceasta am atins și un alt aspect : cred că toți suporterii echipei Jiului *acordă girul lor intențiilor antrenorului* Coidum *de a întineri echipa, de a aduce la lumina Diviziei A jucători necunoscuți. Am vrea însă ca tinerii localnici să-și găsească o mai atentă valorificare în echipele Jiului. Promovarea lui* Achim *(în sfîrșit, un autentic junior local, ajuns în prima echipă !) nu trebuie să rămînă singulară iar centrul de juniori și copii, despre care am auzit că se va înființa în noul an, să devină într-adevăr o pepinieră a fotbalului din Valea Jiului. Ca atare nu ne vom mai lamenta atît atunci cînd pleacă* Martinovici *sau cînd alte „vedete" își exprimă dorința de a-și părăsi echipa".*

GRIGORE CRĂCIUN — student (Petroșani) : *„N-am lipsit de la nici unul din cele 6 meciuri disputate acasă de echipa mea preferată. Și n-aș putea să spun că, în general, am fost nemulțumit de comportarea băieților. Este adevărat că timpul mai nivelează impresiile extreme, așa încît n-am să mă refer aici nici la bucuria victoriei cu 1—0 asupra* Farului, *cînd echipa a jucat foarte bine, astfel că scorul putea fi de fapt 5—0, nici la porția copioasă de 4 goluri oferită „stegarilor" brașoveni, după cum n-am să reamintesc cu acest prilej supărarea încercată la înfrîngerea în fața „Argeșului". Pentru că am observat cu toții, străduința echipei de a se ridica la nivelul primei divizii. Și am văzut aceasta nu numai în cele 90 de minute de joc, ci și în orele de antrenament. Și vă rog să mă credeți că nu veneam acolo numai pentru colegii mei,* Covaci *și* Zamfir !

Sînt convins că în momentul de față Jiul *nu este o echipă „cu pretenții", dar la fel de convins sînt că, pînă ce eu și colegii mei vom absolvi Institutul de Mine (sînt în anul II),* Jiul *va ajunge una dintre bunele echipe ale Diviziei A. Nu mă contraziceți, pentru că uneori și certitudinea are nu numai baze raționale ci și sentimentale...".*

FRANCISC ANISIE — pensionar (Petroșani) : *„N-am mandat din partea galeriei noastre, dar vreau să spun că la bucuriile și necazurile* Jiului *sîntem și noi părtași. Uneori poate prea pătimași. De aceea cred că noi toți, indiferent dacă susținem această echipă de zeci de ani sau de cîteva luni, trebuie să înțelegem că echipa favorită are nevoie de sprijinul nostru material și moral, în permanență. Dar totodată nu trebuie să uităm că și echipelor oaspe le datorăm respectul cuvenit".*

LOTUL ECHIPEI

PORTARI

Victor ZAMFIR ; născut în București, 9.III.1939, joacă la *Jiul* din anul 1962.

Vasile ION ; București, 16.IV. 1942 ; 1965.

Dumitru CĂUNEI ; com. Recaș, 10.IX.1946 ; 1967.

APĂRĂTORI

Ștefan MIHAI ; Turda, 24.IX. 1939 ; 1966.

Nicolae GEORGEVICI ; Oravița, 17.VI.1943 ; 1967.

Andrei STOKER ; Aninoasa, 23.XI.1942 ; 1964.

Ludovic TALPAI ; com. Otelec ; 24.XI.1942 ; 1967.

MIJLOCAȘI

Ovidiu TOIA ; Buhuși, 15. VIII.1941 ; 1966.

Teodor POP ; com. Visuia, 3.I.1943 ; 1964.

Petre LIBARDI : Cîmpulung Muscel ; 28.VIII.1942 ; 1963 ; internațional A.

Ion SANDU : București, 1.I. 1942 ; 1964.

ATACANȚI

Marin PERONESCU : București, 21.IX.1937 ; 1963, internațional B.

Vasile IONESCU : Constanța, 6.II.1944 ; 1966.

Marin STOICHIȚOIU : București, 6.VII.1945 ; 1967.

Ioan ACHIM : Petroșani, 15.II.1945 ; revenit 1967.

Francisc COVACI : com. Valea lui Mihai, 2.V.1942 ; 1967.

Alexandru NAIDIN : com. Jecea Mică, 13.IV.1946 ; 1967.

7+1

Vorbind de echipa cu cei mai mulți debutanți în prima divizie, nu se poate să nu dedici cîteva rînduri și antrenorului care le-a acordat creditul inițial, care le-a insuflat apoi încrederea în posibilitățile lor, care i-a încadrat în jocul echipei.

Și nu a fost un lucru ușor să începi un campionat cu 7 debutanți, din care doar doi proveneau din Divizia B (Talpai și Georgevici), *ceilalți fiind promovați din categorii inferioare :* Achim, Naidin *și* Căunei *din divizia C,* Covaci *din campiontul regional, iar* Stoichițoiu *din campionatul orășenesc. De aceea ne-am și intitulat acest micro-portret „7 + 1", alăturînd celor 7 debutanți în Divizia A și cartea de vizită a lui* Ștefan Coidum, *antrenorul echipei din* Petroșani.

Fiind unul dintre cei mai tineri antrenori ai primei divizii, Ștefan Coidum *(născut la București, la 26 decembrie 1930) s-a dedicat meseriei de antrenor în anul 1963, după ce un deceniu a fost jucător în prima divizie. Interesant de subliniat că în marea majoritate a acestor ani el a apărat culorile actualei echipe pe care o antrenează. Primii pași ca antrenor i-a făcut la* Ceahlăul Piatra Neamț, *de aci a poposit la C.S.M.* Reșița, *unde și-a început experimentul de promovare a tineretului, continuat apoi la* Jiul Petroșani, *cu care și-a însoțit debutul în dvizia A, la revenirea acesteia printre primele echipe din țară.*

La începutul acestui campionat, Ștefan Coidum *ne spunea :* „Nu caut nume, ci embrionul valoric al jucătorului". *De aceea el s-a „bătut" pentru readucerea lui* Achim, *junior localnic, crescut la* Jiul, *convins fiind că în mijlocul echipei, talentul acestuia și dragostea sa pentru fotbal vor înlătura cruста de neseriozitate pe care tînărul jucător o avea.*

Pensionarul Mircea Mihuț, *fost fotbalist în Valea Jiului și înflăcărat suporter al echipei minerilor, apreciind ca bună comportarea echipei favorite în acest tur, ne-a subliniat în mod special eforturile antrenorului pentru promovarea tineretului.*

Și nu se poate spune că actuala sa experiență nu este interesantă. Să așteptăm, deci, răspunsul la întrebarea : cîți dintre debutanții Jiului *vor fi validați la sfîrșitul acestui campionat ?*